

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1569/2018
30.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миленко Поповић, адвокат из ..., против туженог "ББ" ДОО ..., кога заступа Милош Срећковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 496/18 од 09.03.2018. године, у седници одржаној 30.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 496/18 од 09.03.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 974/2016 од 23.11.2017. године, поништено је као незаконито решење туженог број ...-... од 30.04.2016. године о отказу уговора о раду и обавезан је тужени да тужиоца врати на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима као и да му на име накнаде штете у виду изгубљене зараде за период од 08.04.2016. до 30.09.2017. године исплати укупан износ од 290.218,59 динара са затезном каматом на сваки појединачни износ назначен у изреци те пресуде за назначени период и да за тужиоца на наведени износ уплати доприносе за обавезно социјално осигурање као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 204.254,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 496/18 од 09.03.2018. године одбијена је жалба туженог и потврђена у усвајајућем делу првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 441. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код туженог. Према снимку видео надзора као и на основу записника са састанка дисциплинске комисије која је одржана дана 04.04.2016. године утврђено је да су запослени ВВ и АА неосновано присвојили гориво у протеклом периоду а које гориво је власништво послодавца. Комисија је констатовала да је у ноћи задњег нестанка горива 23.03.2016. године у кругу предузећа са ВВ био присутан и АА коју је ту ноћ требало да буде дежуран на црпној станици, али је због кише немогућност одласка кроз њиве до црпне станице по налогу претпостављеног провео дежурство у друштву ВВ. Налог му је дао руководиоца ГГ. Тужилац је обављао послове чувара на црпној станици која се налазила у ... и која је била удаљена од седишта туженог око 5 километара. Посао чувара требало је да обавља 23/24.03.2016. године. Око 19,00 часова дошао је на посао у седиште туженог, али пошто је читавог дана падала киша речено му је да не иде на црпну станицу трактором да не би раскопао атарске путеве већ му је наложено да остане у седишту туженог (што је била уобичајена пракса туженог у тим ситуацијама (када чувари црпне станице остају у седишту туженог и немају посебна задужења осим евентуално да помогну портиру). ВВ који је био чувар у седишту туженог је позвао тужиоца да му помогне да наложи котларницу и замолио га да разгрну мокре бале да извуку суве и убаце у котао. Пре него што је отишао да разгрне бале сламе тужилац је отишао до трпезарије да узме вечеру коју је однео до тзв. чајне кухиње. Потом је отишао до силоса разгрнуо бале и побацао бале сламе и помогао ВВ да колицима те бале превезе до котларнице. Тај посао је трајао око један сат. Након тога тужилац и ВВ су дошли у чајну кухињу где је тужилац остао и боравио све време своје смене. По завршетку смене тужиоца је позвао непосредни руководиоца и питао га да ли зна да је неко возило улазило у круг туженог претходне вечери. Тужилац је рекао да није ништа видео да нема појма о томе, након чега је руководиоца саопштио да се улазак возила у круг предузећа види на камери, те му наложио да га по завршетку смене он и ВВ сачекају. Приликом прегледа снимка тужилац је препознао себе како иде према трпезарији да узме вечеру. Такође, том приликом руководиоца је показао видео снимак на ком се видело да неко возило улази на главну капију у круг туженог којом приликом је тужилац рекао да он за то не зна јер је био позади у чајној кухињи. Дисциплинска комисија туженог је закључила да је дошло до покривања камера и уласка туђег возила у круг туженог. Даном 30.03.2016. године магационерке туженог сачиниле су на основу листе истакања горива записник у коме се према времену и датуму појединачног истакања горива констатује неслагање. Након тога, тужени је 11.04.2016. године донео упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду. Упозорење, решење о удаљењу тужиоца са рада и решење о обавези накнаде штете проузроковане од стране запосленог, тужени је препорученом пошиљком упутио тужиоцу. Упозорење садржи идентичан чињенични опис радње, повреде радне дисциплине као и решење о отказу уговора о раду. Тужилац се није изјаснио на наводе из достављеног упозорења. Након добијања отказа уговора о раду тужилац је почео да гаји товне пилиће у периоду од јула до новембра 2016. године и у периоду марта до краја септембра 2017. године како би остварио приход од око 15.000,00 динара месечно. Тужиоцу је престао радни однос, тј. добио је отказ уговора о раду 30.04.2016. године. У току првостепеног поступка извршен је обрачун разлике плате коју би тужилац примио да је радио уз одбијање износа који је остваривао зарадом товних пилића. У упозорењу и побијаном решењу

тужиоцу су у чињеничном опису као основ за отказ уговора о раду стављено на терет да је у ноћи 23.03.2016. године заједно са колегом ВВ неосновано присвојио гориво које је власништво послодавца што је установљено прегледом снимака видео надзора где се види да су у време отакања горива улазили и излазили из просторије сервиса који се налазио непосредно у близини интерне бензинске пумпе. Из таквог чињеничног описа изведених доказа произилази да, по оцени нижестепених судова, тужилац није учествовао у назначеном присвајању горива те да стога није било основа за утврђење да је тужилац учинио повреду радне обавезе несавесног и немарног обављања послова с обзиром да је такво понашање тужиоца побијаним решењем и упозорењем није му ни стављено на терет. При томе, нижестепени судови полазе од одредбе члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду којом је било предвиђено да због понашања које представља извршење кривичног дела учињено на раду, запосленом престаје радни однос али обзиром да је одлуком Уставног суда 1 Уз-424/2014 ("Службени гласник РС" број 13/2017 од 24.02.2017. године) одредба члана 179. став 3. тачка 5. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05... 75/14) проглашена неуставном имајући у виду одредбу члана 60. став 1. Закона о Уставном суду, то су нижестепени судови нашли да је тужбени захтев основан. С друге стране нижестепени судови налазе да иако суд није везан правном преквалификацијом послодавца из побијаног решења, имајући у виду утврђене чињенице и исказ тужиоца да је већи део времена провео одмарајући се и спавајући, то суд није могао утврдити да тужиочево понашање представља повреду радне обавезе несавесног и немарног обављања послова, те да му због тога не може престати радни однос обзиром да такво понашање тужиоца побијаним решењем и упозорењем није му ни стављено на терет. Обзиром да је престао постојати правни основ (члан 179. став 3. тачка 5. Закона о раду) на основу ког је тужиоцу отказан уговор о раду, те да није било услова ни за преквалификацију отказног разлога с обзиром на чињенични идентитет повреде и утврђено чињенично стање, то су нижестепени судови поништили побијано решење.

Ценећи наводе из ревизије, Врховни касациони суд налази да се закључак и одлука нижестепених судова заснива на правилној примени материјалног права, те да је правилно поступљено када је усвојен тужбени захтев тужиоца и поништено решење туженог о отказу уговора о раду. Правилно закључују нижестепени судови да је одлука туженог заснована на одредби члана 179. став 3. тачка 5. Закона о раду, која одредба је назначеном одлуком Уставног суда проглашена неуставном, није правилна и заснована на закону, а с друге стране правилно закључују нижестепени судови да није било услова за преквалификацију отказног разлога обзиром да не постоји чињенични идентитет повреде и утврђеног чињеничног стања, то је одлука нижестепеног суда правилна и на закону заснована.

Врховни касациони суд је ценио и наводе из ревизије да је нижестепени суд могао да примени одредбу члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду, обзиром да је понашање тужиоца супротно свим правилима радне дисциплине, те да тужилац није могао да настави са радом код послодавца у складу са чланом 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, а ово из разлога што је евидентно да су нижестепени судови ценили околност да није било услова за преквалификацију отказног разлога с обзиром на чињенични идентитет повреде и утврђеног чињеничног стања. Разлоге које у том делу дају нижестепени судови, прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе из ревизије па налази да се истима у суштини оспорава утврђено чињенично стање (навођење да је тужилац лешкарио и дремао, а да су непозната лица са возилом неприметно у три наврата улазила на главни улаз у круг предузећа, да су се задржавала по више од 20 минута колико је потребно да се отуђено гориво источи), али налази да се истима у суштини оспорава утврђено чињенично стање из којих разлога се сагласно члану 407. став 2. ЗПП ревизија не може изјавити.

Из напред изнетих разлога, применом члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић